

Živijo, učenke, učenci, starši, učiteljice, učitelji!

Spet se srečamo. Leto 2019/20 se bliža koncu in celo šolsko leto smo se vsi trudili po svojih najboljših močeh, mar ne?

Prišla je pomlad in verjamemo, da bi se rajši zunaj igrali, kot pa naredili kaj za šolo. Ampak sedaj je pravi čas, da se po najboljših močeh potrudite, saj verjetno nihče noče imeti popravnih izpitov ali pa ponavljati razreda.

Starši in učitelji nam cele dneve težijo, naj se usedemo za knjige, a imajo prav, zakaj pa bi imeli celo poletje breme na ramenih, če se lahko sedaj potrudimo. Vam, starejšim, ki naslednje leto vstopate v deveti razred, pa svetujemo, da čim prej odkrijete svoje cilje, saj se bliža srednja šola in čas bo šel hitro kot bi mignil.

Letos smo se zaradi corona virusa srečali tudi s poukom na daljavo, ki nam je omogočil spoznati delo preko interneta. Tako smo se naučili uporabljati splet tudi za kaj drugega kot pa samo za igrice.

Pri šolskem novinarstvu smo celo leto pisali novice, poročila ... in pri tem smo se zelo zabavali. S tem smo se imeli priložnost postaviti v vlogo novinarja in pisati o zadevah, ki so se tekom leta dogajale na naši šoli. Zbirali smo tudi besedila, ki ste jih vi ustvarjali pri pouku. Naše glasilo, ki izide vsako leto, smo tudi to leto popestrili z ilustracijami učencev naše šole.

Če imate veselje in voljo do pisanja, vas vabimo, da se nam naslednje leto pri izbirnem predmetu šolsko novinarstvo pridružite.

Želimo vam lepe, sončne in zabavne počitnice.

Uredniški odbor

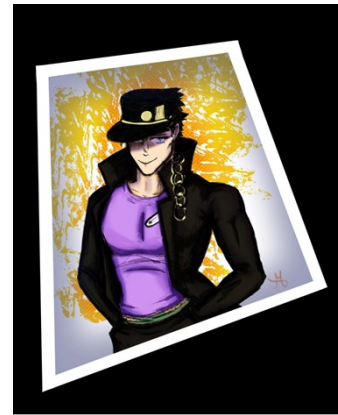
Urednica in mentorica večine besedil in IP šolsko novinarstvo: Sanda Zupan

Uredniški odbor: Zoja Beg, Nina Alibašič, Sara Močnik, Mirjam Vunderl, Nia Valjavec, Manca Hafner, Sara Pezić, Nikola Mušič

Mentorice besedil: Barbara Ahačič (besedila v angleščini), Eva Vrhovnik Gomboc, Mojca Kavčič, Urša Prša

Mentorica likovnih izdelkov: Katja Operčkal

April 2020

Evropski teden mobilnosti

V tednu med 16. in 22. septembrom so se na OŠ Koroška Bela izvajale različne dejavnosti v okviru evropskega tedna mobilnosti.

Učenci so lahko ves teden prihajali v šolo s pešbusom. Ob dogovorjeni uri so se zbrali na določenih zbirnih mestih in pot nadaljevali v skupini v spremstvu učiteljev. Lahko so prišli v šolo tudi s kolesom, skirojem ... Za mlajše učence (1.-5. razred) je bil organiziran tudi projekt Peš s kokoško Rozi, starejši (6.-9. razred) pa so lahko s posebno aplikacijo na telefonu beležili število svojih korakov.

Vsaj eno šolsko uro v času pouka so v tem tednu učenci preživeli izven učilnice, v naravi.

Mirjam Vunderl, 9. a

Jeziki praznujejo

V sredo, 25. septembra, smo učenci 9. razreda naše šole, in sicer Zoja, Nika in Nina skupaj z učiteljico angleščine Barbaro Ahačič in ravnateljem Rokom Pekoljem obiskali hišo Evropske unije v Ljubljani. Tam smo se udeležili prireditve ob evropskem dnevu jezikov. Ministri z različnih področij so predstavili svoje projekte in predavali o pomembnosti znanja različnih jezikov. Predstavil se je tudi »The best band« in vse skupaj zelo popestril.

Med odmorom smo imeli malico, a smo ostali lačni, saj je za nas na žalost zmanjkalo rogljičkov. Nato smo prejeli priznanje za lanskoletno sodelovanje pri tem projektu. Sledil je pogovor z nagrajenci, potem pa smo se odločili, da bomo odšli domov. Ko smo odhajali iz prostora, smo si končno lahko vzeli še vsak svoj rogljiček. Pred stavbo smo zavrteli kolo sreče in zadeli super nagrade (zastavice, majice in zelo zanimive broške).

Naslednji dan smo tudi na naši šoli priredili recital ob evropskem dnevu jezikov. Na njem smo sodelovale vse tri učenke. Recital je potekal v različnih jezikih, imeli pa smo tudi glasbene točke. Po končani prireditvi smo se nastopajoči pogostili s piškoti in dobili zapestnice ter svinčnike.

Nika Zrnić, Zoja Beg, Nina Alibašič, 9. razred

Znam reči ne!

V torek, 15. 10. 2019, smo imeli učenci 6.-9. razreda tehniški dan. Beseda je tekla o različnih vrstah odvisnosti. Glavna tema za nas 9. razrede je bil alkohol, malo pa smo govorili tudi o drogah. Prvi dve uri smo razglabljali o tem, koliko alkohola je preveč in za katere skupine ljudi je alkohol še posebej odsvetovan. To so nosečnice, sladkorni bolniki, otroci, mladostniki ter ljudje, ki uživajo različne tablete. Nato smo se razdelili v skupine po tri in naše misli zapisali. Vsaka skupina je dobila svoje vprašanje o alkoholu in nanj odgovorila.

Ko smo s tem končali, smo vsi odšli v jedilnico, kjer smo poslušali predavanje »Izzivalec ulice 2«. Bilo je zanimivo in dobro pripravljeno, je pa predavatelj Bojan Kodelja govoril večinoma o drogah. Po končanem predavanju smo se vrnili v razrede, kjer smo se pogovorili o tem, kar smo slišali. Vsaka skupina je še predstavila, kar je naredila.

Tehniški dan mi je bil všeč, ker smo govorili o problemih, s katerimi se dandanes sooča veliko najstnikov.

Zoja Beg, 9. b

Ta tehniški dan je bil moj najljubši, saj je bilo zelo zabavno in poučno.

Sara Močnik, 9.a

7. razredi smo se na tem tehniškem dnevu pogovarjali o kajenju. Pogledali smo si kratek film na temo kajenja, nato pa smo ugotavljali, kako lahko kajenje vpliva na naše zdravje in katere bolezni so povezane s kajenjem. Naredili smo tudi poskus, in sicer koliko zraka imamo v pljučih.

Po predavanju smo podpisali pogodbo, da v tem šolskem letu ne bomo kadili ter se šli igro vlog - kako ravnati, če nam kdo ponudi cigareto.

Všeč mi je bilo, da sem veliko naučila o slabih straneh kajenja.

Manca Hafner, 7. a

6. in 8. razredi smo se pogovarjali o odvisnosti od IKT tehnologije. Ugotavljali smo, koliko časa preživimo ob računalnikih in pametnih telefonih, kakšne so lahko posledice in kako bi to popravili. Na to temo smo nato risali stripe.

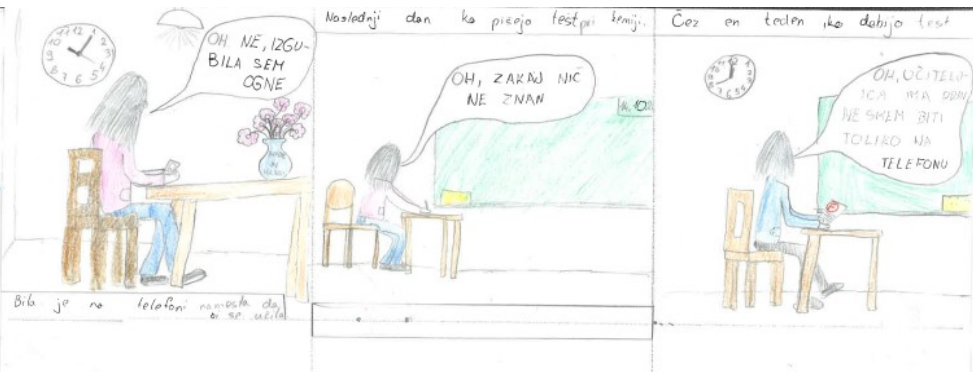
Ta dan se mi je zdel res zanimiv, ker smo se pogovarjali o stvareh, ki so primerne za našo starost.

Nikola Mušič, 8. A

Tudi ko se družim, uporabjam telefon.

Zanimam svoje hobije, učenje; ves čas sem na telefonu...

Prepir s starši zaradi igrice.

Zajtrk v šoli - tradicionalni slovenski zajtrk

V petek, 15.11.2019, smo imeli na naši šoli tehnični dan na temo tradicionalnega slovenskega zajtrka. Pouk se nam je začel tako kot vedno, ob 8.20 uri. Prvo uro smo se z razredniki pogovarjali o pomembnosti zajtrka. Potem smo vsak v svojem razredu še pozajtrkovali. Jedli smo seveda toplo mleko in kruh z medom in maslom. Drugo uro smo učenci devetih razredov odšli v predavalnico. Tam smo poslušali predavanje o čebelah. Izvedeli smo veliko novih podatkov, tako da je bilo kar zanimivo.

Po malici smo začeli z delavnicami. Mi, 9. razredi, smo ostali v šoli in se razdelili v pet skupin. Nekateri so izdelovali voščilnice, drugi podstavke iz lesa, medenjake in izdelke iz gline, ena skupina pa je v med dajala orehe. Vse izdelke smo izdelali za božično-novoletni bazar. Tehniški dan mi je bil všeč, ker smo se zelo zabavali. Poslušali smo tudi božično glasbo, ki je bila primerna, saj smo izdelovali božične stvari.

Zoja Beg, 9.b

Sedmi razredi smo pozajtrkovali v razredu, nato pa smo si odšli pogledat čebelnjak Antona Janše. Imeli smo vodičko, ki nam je povedla nekaj stvari o njegovem življenju in nekaj o čebelnjaku.

Ogledali smo si tudi poslikave na čebelnjaku. Nato pa smo odšli pogledat rojstno hišo Matije Čopa. Pogledali smo si film o njem in spoznali še nekaj novih stvari. Najbolj me je pritegnilo, da je znal 19 jezikov, od teh 12 tekoče.

Manca Hafner, 7. a

Plesno-športni dan

V petek, 22. novembra, smo tako kot vsako leto praznovali dan šole, in sicer smo imeli plesno-športni dan.

Kot običajno smo se zbrali ob 8.20 uri. Učenci 1.-4. razreda so bili prve dve uri v telovadnici, kjer so se učili ples, ki ga bodo zaplesali ob zaključku dneva. Učenci 5.-9. razreda pa smo ta čas preživeli vsak v svojem razredu, vsak s svojim plesnim učiteljem in se skušali čim bolj naučiti plesa, ki ga bomo kasneje zaplesali v telovadnici.

Po malici smo se zamenjali. Učenci, ki so bili v razredih, so odšli v telovadnico in

obratno. Zavzeto smo plesali in ko je prišel čas predstavitve, smo se vsi zbrali v telovadnici. Najprej so se nam predstavili letošnji prvošolci in se na ta način še uradno pridružili šolski skupnosti OŠ Koroška Bela. Ravnatelj, g. Rok Pekolj, nam je nato vsem skupaj namenil nekaj spodbudnih besed in naznanil gosta,

uspešnega športnika, Dejana Pavlovića, bivšega učenca naše šole. Pridružil se nam je, da bi nas spodbudil in nam bil za zgled. Povedal je, da vsak lahko doseže svoj cilj, če se zanj trudi in trdo dela. Nato nas je g. Pekolj razveselil s še eno novico. Zaposleni v Acroniju so tekli na ljubljanskem maratonu in na ta način zbirali denar v dobrodelne namene. Zbrali so 906,00 € in predstavniki Acronija so ob tej priliki ček v tej vrednosti slovesno izročili naši šoli.

Potem pa smo bili spet na vrsti mi, učenci. Vsak razred se je predstavil s svojim plesom, za konec pa smo zaplesali še skupaj. Za nas devetošolce je bil ples še posebej pomemben, saj je bil naš zadnji v osnovni šoli.

Za nekatere pa to še ni bil konec dneva. Za tiste, ki obiskujejo izbirne predmete s področja športa, je sledilo še druženje z našim gostom, Dejanom Pavlovićem - Bodi dober, bodi kul.

Nina Alibašić in Zoja Beg, 9. razred

SPRAŠEVALI SMO ZA VAS ...

Letos smo na šoli dobili kar tri nove učiteljice. Mateja Arh poučuje angleščino, Tina Rajhman angleščino in nemščino, Urša Prša pa slovenščino in zgodovino. Novinarji izbirnega predmeta smo spraševali namesto vas. Preberite ... in jih spoznajte še malo drugače.

Povejte nam najprej, zakaj ste se odločili priti poučevat na našo šolo?

Arh: Na vaši šoli so iskali učiteljico angleškega jezika, zato sem se prijavila in zdaj sem tukaj.

Rajhman: Na Koroško Belo sem prišla, ker je šola potrebovala učiteljico angleščine in nemščine, in ker sem ohranila lepe spomine na čas, ko sem že delala tukaj.

Prša: Na vašo šolo sem prišla poučevat zato, ker me izredno veseli pedagoški poklic in delo z otroki.

Kaj ste počeli pred prihodom na našo šolo? Ali ste poučevali na kateri drugi šoli?

Arh: Preden sem nastopila službo na Koroški Beli, sem poučevala v Lescah. Poučevala sem tudi na srednji šoli ter vodila tečaje za različne ciljne skupine.

Rajhman: Tudi pred prihodom na Belo sem poučevala, in sicer tako na osnovni kot na srednji šoli, pa tudi na Ljudski univerzi.

Prša: Pred prihodom na vašo šolo sem bila kar nekaj let zaposlena na Univerzi v Novi Gorici, kjer sem bila zaposlena kot asistentka in mlada raziskovalka na področju literarnih ved. Ukvarjala sem se tudi z lektoriranjem, pred prihodom na OŠ Koroška Bela pa sem bila nekaj mesecev učiteljica na OŠ Križe.

Kakšna se vam zdi v primerjavi z drugimi naša šola? Ali bi kaj spremenili in zakaj?

Arh: Vsaka šola je po svoje drugačna. Zdi se mi, da je vaša šola zelo prijetna in da se tukaj počutim domače.

Rajhman: Če govorimo o pouku, so si osnovne šole precej podobne. Če pa govorimo o zgradbi, je OŠ Koroška Bela kot nekakšna sestavljanica, ki raste skozi generacije, kar ima svoje prednosti in slabosti. Spremenila bi jedilnico, ker je ta

prostor po zimi precej hladen in v njem močno odmeva, kar opazimo med obroki in prireditvami.

Prša: Vsaka šola je unikatna in nosi svoj individualni pečat. Zato je posebna tudi naša šola. Všeč mi je takšna, kot je in zaenkrat ne bi nič spremenila.

Kakšen pa je vaš prvi vtis o učencih naše šole?

Arh: Učenci so zelo živahni, obenem pa pristrčni in zelo prijetni.

Rajhman: Prvi vtis je bil pozitiven, potrdil pa se je tudi letos, in sicer se mi zdi, da ste večinoma pridni in vljudni, pa tudi delavni. Predvsem mi je všeč, da znate prisluhniti dobronamernim nasvetom glede reševanje nalog in delanja zapiskov, posebej pa bi pohvalila to, da učitelje pozdravite ne samo v šoli, temveč tudi izven nje in da kdaj pa kdaj vprašate, kako smo - to nam veliko pomeni.

Prša: Moj prvi vtis o učencih je bil, da ste živahni in navihani, a zelo prijetni.

Kaj pa drugi učitelji, vaši kolegi? Kako sodelujete z njimi?

Arh: Na šoli imate krasne učitelje. Jaz sem se od njih veliko naučila in rada sodelujem z njimi.

Rajhman: S številnimi učitelji sodelujem vsak dan, saj samo to zagotovi čim bolj nemoten potek pouka. Z vsem sodelavci, ne samo z učitelji, sodelujem rada in brez težav.

Prša: S kolektivom se lepo ujamem in sem vesela, da so me tako pristrčno sprejeli medse. Vedno so mi pripravljene pomagati in odgovarjati na 1001 vprašanje, ki se mi poraja v tem prvem letu zaposlitve.

Poučujete angleščino (nemščino, slovenščino in tudi nekaj zgodovine), ali ste ta predmet v osnovni šoli imeli najraje? Katerega pa niste marali?

Arh: Angleščina je že od majhnih nog moj najljubši predmet. V osnovni šoli sem imela zelo dobro učiteljico, ki mi je kasneje postala vzornica. No, matematike pa res nisem marala.

Rajhman: V osnovni šoli sem imela najraje slovenščino in nemščino, v gimnaziji pa angleščino in nemščino, vedno zaradi poučevanja učiteljic oziroma profesorice. Ne morem reči, da kakšnega predmeta nisem marala, je pa res, da mi matematika, fizika in kemija niso bili blizu. Tiste črke, simboli in formule so mi bile približno tako nezanimive kot je komu drugemu slovnica pri jezikih.

Prša: Slovenščina je že od vedno moj najljubši predmet. Tudi zgodovino sem imela rada. S slednjo sem se bolj začela ukvarjati tekom študija, ko je bolj prišlo do izraza povezovanje znanja literature in zgodovine. V osnovni šoli pa nisem marala telovadbe, ker nisem znala plezati po VRVI 😊

Kdaj in zakaj ste se odločili za poklic učitelja? Ali bi se za ta poklic še enkrat odločili ali bi izbrali kaj drugega?

Arh: Za ta poklic sem se odločila, ker rada predajam svoje znanje drugim in ker se tudi od učencev marsikdaj veliko naučim. Zdi se mi zelo pomemben poklic, ker imam občutek, da lahko precej vplivamo na vaša življenja. Če bi se danes odločala o svoji prihodnosti, bi se še enkrat odločila enako.

Rajhman: Učiteljica sem postala, ker sem ta polic občudovala že od nekdaj, pa tudi zato, ker mi je všeč, ko znanje predajam naprej. V tem delu izredno uživam, zato bi vedno znova izbrala delo učitelja.

Prša: Delo z otroki me je od nekdaj veselilo. Po drugi strani pa sem imela rada humanistične predmete, predvsem slovenski jezik, kot sem prej omenila. Pustila sem času čas in študirala slovenistiko. V četrtem letniku fakultete sem kot prostovoljka vzgojiteljica začela delati na Debelem rtiču in takrat sem začutila, da si želim opravljati pedagoški poklic. Odločila sem se pravilno in v svoji službi sem srečna.

Kateri razred najraje poučujete?

Arh: Jaz zelo rada poučujem in sem rada v stiku z učenci. Nimam najljubšega razreda, ker so ure vedno drugačne in tudi vi ste vedno drugačni. Delam rada z vsemi in mi je v zadovoljstvo, ko skupaj nekaj dosežemo.

Kateri predmet raje poučujete, angleščino ali nemščino? Zakaj?

Rajhman: Zelo rada poučujem oba jezika, ker imata oba svoje posebnosti, ki so mi všeč. Mogoče je nekoliko v prednosti nemščina, ker lahko ure prilagodim hitrosti skupine, pri angleščini pa moramo učiteljice slediti delu v ostalih razredih in skupinah.

Katera snov pri slovenščini, v razredih, ki jih učite, vam je najbolj všeč?

Prša: Sicer rada rešujem zapletene slovnične zanke, vendar mi je najbolj všeč književnost. Zelo rada imam antične pripovedke, rada pa raziskujem tudi slovensko književnost, recimo od romantike naprej.

Se ukvarjate s kakšnim športom?

Arh: Rada kolesarim, hodim, plešem in preživljam čas v naravi.

Rajhman: S športom se ukvarjam, in sicer vadim jogo, smučam in drsam, seveda pa šport tudi spremljam v živo in po televiziji.

Prša: Že od malih nog, ko smo z družino pohajali po slovenski transverzali, rada zahajam v hribe, ki jih enostavno obožujem. Poleti rada plavam, rolam, pozimi pa uživam na smučkah in v sankanju ter drsanju.

Verjetno veliko berete že zaradi poklica, ki ga imate. Ali v prostem času tudi radi berete in kaj?

Arh: Zelo rada berem in imam doma že skoraj celo knjižnico. Ljubše mi je brati knjigo kot gledati film, ki je posnet po knjigi. Najljubše so mi zgodovinske knjige, v prostem času pa rada preberem kaj bolj enostavnega.

Rajhman: Berem zelo rada, v slovenščini, angleščini in nemščini. Najraje berem knjige, ki so zanimive, zabavne ali napete, prav tako pa imam rada stripe o Astrixu in Obelixu ter dogodivščine Zvitorepca, Trdonje in Lakotnika. Od avtorjev so mi zelo všeč Desa Muck, Ivan Sivec, Tadej Golob, J. K. Rowling, Dan Brown in Camilla Lazberg.

Prša: Berem zelo rada. Nazadnje me je navdušila Apalaška pot Jakoba J. Kende. Imam navado, da berem več knjig naenkrat, odvisno od počutja. Na nočni omarici imam trenutno naslednje knjige: Egipčan Sinuhe (M. Waltari), Hadrijanovi spomini (M. Yourcenar), Katherine, Katherine (J. Green) ter Resnice in zmote o ljubezni (B. Šimleša)

Gledate kakšno TV nadaljevanko ali nanizanko?

Arh: Televizije praktično ne gledam. Ko pa imam čas, raje preberem kakšno dobro knjigo.

Rajhman: Televizijo gledam zelo rada, tako da pogledam veliko filmov, nanizank in serij, vse od Gorskega zdravnika do Prijateljev in Teorije velikega poka.

Prša: Televizijo gledam bolj malo. Rada si ogledam kakšen dober film, zelo mi je všeč evropska produkcija. Od nadaljevanj pa trenutno Jezero.

Kaj pa glasba - kakšna vam je všeč?

Arh: Najraje imam pop glasbo, poslušam pa tudi druge zvrsti. Glasba me pomirja in brez nje si ne predstavljam življenja.

Rajhman: Najraje imam rock in pop glasbo, všeč pa mi je tudi nekaj izvajalcev hip-hopa in rapa, poslušam pa slovensko in tujo glasbo.

Prša: Glasbo imam zelo rada. Poslušam precej mešano. Podobno kot pri knjigah, odvisno od počutja. Ne maram zvrsti, kot sta recimo punk in metal, rada pa prisluhnem klasiki ali pa dalmatinskim klapam.

Ali imate morda za konec za učence kakšen nasvet?

Arh: Ja, bodite dobri ljudje, pomagajte si med sabo in poslušajte svoje učitelje. Potrebno se je učiti, dajati vse od sebe, ker je to pot, ki vas lahko popelje v lepo prihodnost. Za konec pa en verz iz moje pesmice:

Vsak dan v šolo popelje me pot,
ker šola je znanje, ki ga rabiš povsod.
Ko šola bo mimo, bo treba v svet,
kar zdaj se učimo, bo dober nasvet.

Rajhman: Uf, za učence imam nešteto nasvetov... ☺ Mogoče samo nekaj najpomembnejših. Glede šole se zavedajte, da se učite zase in ne zaradi učiteljev in staršev. Šola ni najpomembnejša zato, kar te nauči vse oblike glagolov, notni zapis ali periodni sistem elementov, ampak zato, ker te nauči življenja - samostojnega dela in sodelovanja z drugimi ter iskanja in uporabe podatkov. Glede učenja tujih jezikov pa svetujem gledanje televizije, s podnapisi ali brez, vse deluje - preverjeno.

Prša: Učenci, ohranite iskriive očke, veliko se smejte in se pridno učite, da boste lahko nekoč opravljali poklic, ki vam je všeč - tako kot meni.

Kako je mucka ulovila svojo prvo miško

Nekoč je živel mala mucka, ki je bila zelo poskočna in se je rada igrala z

miškami. Zato je bila prav posebna mucka. Ni lovila mišk, ni jih pojedla, ona se je z miškami igrala.

Tako je nekega dne tekla po travniku in se igrala z mišmi. Mimo je pritekel mačkon.

Miške so se skrile v luknje in mačkon je mucko vprašal:

»Kaj bo dobrega, Mici? Ali imaš kaj časa?« Mici je

odgovorila, da je ravno nekaj počela. Toda mačkon je opazil, da ima čas in jo vprašal, če bi mogoče nocoj z njim večerjala. Mica je bila res že zelo lačna in ga je vprašala, s čim bi ji postregel. Mačkon je odvrnil, da z mišjo obaro. Toda Mici ni lovila miši, niti jedla jih ni in to mu je tudi razložila. Maček se je razburil, da če ne lovi miši, potem sploh ni mačka. Nato je odšel. Mici je nato premišljevala in tuhtala, dokler ni šla povprašat buldoga Jaka, ki je bil njen sosed. Tudi ta ji je enako odgovoril.

Naslednjega dne je bilo zelo vetrovno in mrzlo, zato so Mici vzeli v hišo. Ravno ta dan so v hišo dobili novo miško. Toda ne pravo, ampak tako z zelo dolgim repom, ki je bil videti kot žica, ki jo je zadnjič pregriznila, in imela je tipke! Nekaj dni je opazovala, kako ima rep vklopljen v računalnik in kako šviga pod rokami. Ko je tako opazovala, je miška padla na tla. Mica je planila za njo in jo ulovila.

Tako je Mica postala mačka.

Florian Jakopič, 6. b

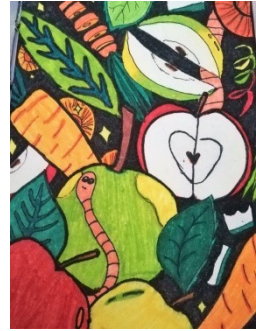
Čudežne maline

Nekega dne je majhna deklica šla v gozd nabirat maline. Nabirala je le največje in najlepše.

Potem pa je zagledala veliko modro malino. Deklica si jo je ogledovala in ni našla pojasnila, zakaj je malina modre barve. Vzela jo je in šla do medveda. Bil je najpametnejši med vsemi živalmi v gozdu. Ko mu je pokazala malino, je medved vzkliknil. Povedal ji je, da je to ena od treh čudežnih malin. Ima čarobno moč in naredi, kar si zaželiš, in tisti, ki jo poje,

postane nesmrten. Tisti, ki ima vse maline - modro, rumeno in črno - dobi vse naštete moči. Deklica je sklenila, da gre poiskat še rumeno in črno malino, saj je imela bolno mater, ki bi jo rada ozdravila. Šla je do slapu v svoji vasici, kjer naj bi se skrivala rumena malina. Medved ji je naročil, naj zapoje katero koli pesem, malina bo postala zlata in jo bo tako lažje videla. Torej, zapela je pesem in malina je postala zlata. Bila je na dnu slapu. Riba, ki je priplavala mimo, je prosila, da gre ponjo v zameno za košarico sladkih malin. Riba je šla po čudežno malino in deklica ji je res podarila košarico malin. Zdaj je torej imela dve malini.

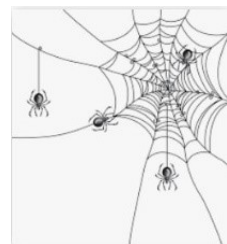
Nato je šla do temne votline, kjer naj bi bil zadnji čudežni sadež. Zapela je pesem in kmalu zagledala moškega, oblečenega v črno. V roki je držal malino. Stekel je do nje in ji hotel vzeti njeni malini iz rok. Tedaj pa je prišel medved in brcnil moža tako močno, da je slednji padel na tla. Z glavo je zadel v kamenje in umrl. Deklica mu je vzela črno malino in se zahvalila medvedu.

Deklica z malinami je postala junakinja, saj je bil tisti človek zlobnež. Z mamo sta obe postali nesmrtni, medved pa je bil izvoljen za župana vasi. Vsi so živeli srečno do konca svojih dni.

Lana Zaveljcina, 6.a

Lepa beseda lepo mesto najde

V jami je velik pajek v svojo mrežo ujel majhne mušice. Mimo je priletela mama muha in videla svoje otročičke. Pajku je ukazala, naj jih izpusti. Pajek pa se je samo zasmejal. Žalostna muha je odletela in srečala čebelo. Ta je rekla, da bo pajku zagrozila s tem, da ga bo pičila, če ne izpusti malčkov. Res sta naredili tako, ampak pajek se kljub grožnjam ni dal. Leteli sta naprej in srečali gosenico. Ta ju je vprašala, kaj ju muči in vse sta ji razložili. Gosenica pa je takoj sprevidela, kaj želi pajek in sledila muhi do jame.

Lepo je prosila pajka, naj izpusti otročiče. Pajek jih je spustil in prišel do muhe. Lepo se je nasmejal in dejal: »Lepa beseda lepo mesto najde.« Mušice so priletele k muhi, pajek pa se je, kljub temu da je izgubil kosilo, srečen vrnil v jamo.

Ana Račič, 7. b

Osel gre le enkrat na led

Bilo je konec zime. Sneg se je že začel taliti. Takrat sta se dva zajca pogovarjala o gospodu volku. Ugotovila sta, da ga že zelo dolgo nista videla. Prav v tistem trenutku pa je izza grmovja skočil gospod volk in začel loviti uboga zajca. Prišli so do zaledenelega jezera. Zajca sta bila dovolj lahka in led ni počil, ko sta tekla po njem. Pri volku pa je, ko je bil nekje na sredini, led pod nogami začel pokati. Padel je v ledeno mrzlo jezero, zajca pa sta ušla.

Od takrat naprej volk noče več stopiti na led, saj misli, da bo spet počil.

Ema Markelj, 7. b

Kjer se prepirata dva, tretji dobiček ima

Bili sta dve lisici, ki sta bili najboljši prijateljici že od malega. Vse sta počeli skupaj. Naenkrat pa sta bili dovolj stari, da se sami odpravita na lov. Razmišljali in razmišljali sta in se na koncu odločili, da napravita past in vanjo zvačita zajca.

Prva lisica je pripravila past tako, da je postavila mrežo, jo prekrila z listjem in nanjo postavila košaro lepega korenja. Druga lisica pa je poiskala zajca in ga preganjala toliko časa, dokler ga ni prignala do območja, kjer je stala past, nato pa ga je pustila pri miru. Zajec je mislil, da se jo je končno rešil in v miru odskakljal naprej. Nato pa je zagledal košaro in odskakljal do nje.

»No, sedaj imam pa dobro večerjo,« je dejala prva lisica. »Saj to ni samo tvoj plen,« je dejala druga. Tako sta se začeli prepirati in sploh nista opazili, da je zajec pobegnil in s sabo vzel celo košaro korenja.

Katarina Žuber, 7.b

Polifem pripoveduje

Ime mi je Polifem. Imam eno veliko oko in obrv, ki sega od enega do drugega ušesa. Sem pastir in imam veliko koz, ovnov in ovc. Ne maram gostoljubnosti, naveličal sem se je.

Ko sem prignal drobnico domov, sem prižgal ogenj in zagledal ljudi.

»Oho, kaj pa imamo tu, morske roparje ali morda trgovce?« sem jih vprašal. Eden od njih je stopil naprej in dejal: »Grki smo, vračamo se domov.«

Pograbil sem dva od njih in ju treščil ob tla, da so se možgani razlili po votlini in ju požrl. Nato sem pomolzel drobnico in šel spat.

Ko sem se zjutraj zbudil, sem spet pojedel dva od tistih ljudi in nato drobnico odvedel na pašo, vhod v jamo pa sem zagradil z veliko skalo, da ljudje ne bi ušli.

Zvečer sem se vrnil in večerja me je že čakala. Ko sem omenil večerjo, sem mislil na ljudi, ki so prišli v mojo jamo brez mojega dovoljenja. Spet sem dva pojedel in začel molsti drobnico. Eden od njih je stopil k meni in mi rekel: »Na, Kiklop.

Zdaj, ko si se najedel človeškega mesa, poizkusi še naše vino, da boš vedel, kakšno kapljico smo hranili na ladji.« Ko sem izpil vino iz vrča, ki mi ga je ponudil, sem bil presenečen, kako dobro vino imajo ti ljudje. Prosil sem ga, če mi lahko nalije še malo in če mi lahko pove svoje ime, da ga bom lahko hvalil in mu dal nagrado. Rekel mi je, da mu je ime Nikdo. Nato pa me je še vprašal, kakšna bo nagrada, ki sem mu jo obljubil.

Vino mi je zlezlo v glavo in zaspal sem. Kar naenkrat me je nekaj zabodlo v oko in ničesar nisem videl. Od bolečine sem strašansko zarjovel.

Ostali Kiklopi so prišli pogledat, kaj se dogaja. Spraševali so, kaj se mi je pripetilo, da sem tako glasen. Zaradi skale pred votlino me seveda niso videli. Ko sem jim povedal, da mi je to storil Nikdo, so odšli. Kasneje sem zaspal nazaj. Zjutraj sem izpustil drobnico in preostali ljudje so se nekako izmuznili ven. Ne vem, kako jim je uspelo.

Nato mi je Nikdo zaklical, da mu ni ime Nikdo, ampak Odisej. Zalučal sem skalo v smer, od koder je prihajal glas in jih preklel.

Ema Markelj, 7. b

Kozjerepci na Kozjem otoku

Vračali smo se iz Troje, jaz, ostali mornarji in naš vodja, Odisej. Ker je bila naša plovba do sedaj zelo nemirna, smo bili vsi izčrpani. Zagledali smo lep otoček in se odločili, da se bomo v njegovi bližini odpočili.

Pripluli smo v miren zaliv in vrgli sidro. Stopili smo z ladje in globoko zadihali. Odisej si je, kakor prejšnijič, želel ogledati otok od blizu, jaz in ostali mornarji pa se nismo strinjali. Nismo želeli, da bi nas doletela takšna usoda kot naše

tovariše nekaj dni nazaj. Res si je želel dogodivščine in po dolgem pogovoru smo sklenili, da ga spremimo, vendar le, če se ponoči vrnemo v zaliv k ladji. Ves vesel se je odpravil na otok, mi pa smo mu previdno sledili. Vse je kazalo, da smo bili sami. V mivki smo zagledali sledove človeških stopal. Mislili smo, da smo že blizu Grčije, kajti v lasti ima veliko poseljenih otočkov. Vsi smo si oddahnili, razen Odiseja, ki si je želel pustolovščine. Šli smo v gozd in gledali za užitnimi gozdnimi sadeži.

Takrat pa, bum! Odisej se spotakne ob vrv. Pade. Mi pokleknemo k njemu, da bi videli, kaj je. Mreža pade na nas. Ujeti smo in kričimo na ves glas. Ker nas tovariši ne slišijo, prenehamo. Mimo pride nenavadno bitje - pol človek pol koza. Noge in roke ima človeške, trup in glava pa pripadata kozi. Veselo zameketa in iz grmovja pride še več takšnih stvorov. Telebnejo nas z gorjačo po betici.

Čez nekaj časa smo se zbudili. Sonce je zahajalo in zvezde so nas pozdravljale. Takrat zavohamo dim in ugotovimo, da ležimo na podrtem drevesu. Okoli ognja plešejo ta nenavadna bitja, nad ognjem pa se vrti eden izmed mornarjev. Zakašljaj sem in stvorijo se obrnili proti nam. Hitro smo zaprli oči. Odisej, ki ni ladje nikoli zapustil brez noža, je prerezal vrv in počasi smo se začeli umikati. Koze pa imajo presneto dobra ušesa. Slišale so nas in se začele poditi za nami. Ujele so me in me postavile v kotel vrele vode, zraven pa še tovariša, ki se je prej vrtel nad ognjem. Zbral sem ves pogum, ki sem ga premogel, in jih vprašal, kdo so. Zameketali so, da prihajajo z drugega konca sveta. Tam so živeli, dokler jih ni človek pregnal. Zdaj so tukaj. Kozjerepci na otoku kozjerepcev. Umorijo vsakega človeka.

Vse moje telo je gorelo - od znotraj ga je grelo srce, ki mu je bilo žal za kozjerepce, od zunaj pa vroča voda. S svojimi zadnjimi močmi sem rešil tovariše. Na ves glas sem začel vpiti v našem skrivnem jeziku: »Zapustite me, saj morate preživeti. Odisej, ne krivi se, prosim, za mojo smrt! To je moja usoda. Prišel je moj čas za oddih. Spominjajte se me in se vsako leto spomnite naših pustolovščin. Rešite se, mene pa pustite tukaj!«

To so bile moje zadnje besede. Ničesar ne obžalujem, le to, da sem doživel premalo dogodivščin.

Ana Račič, 7.b

Zadnja dogodivščina

Vračali smo se izpred Troje, kjer je potekala strašna bitka. Na srečo je bil naš vodja Odisej dovolj pameten, da smo v bitki zmagali. Strah nas je bilo, saj smo do tedaj izgubili že veliko mož. Srečali smo Polifema in še vrsto drugih pošasti in nismo je odnesli brez posledic. A zopet smo mislili, da je pred nami le še prijetna vrnitev v domovino.

Zaradi vseh teh pustolovščin nam je začelo zmanjkovati hrane. Odisej je odredil, da se moramo čim prej ustaviti na kakšnem otoku. Naš izvidnik Klavdij se je zadržal, da vidi kopno. Izkrkali smo se. Odisej, Klavdij, Kosatas, Spanulis in jaz smo se odpravili po tako želeno hrano. Hodili smo po temnem gozdu. Kar naenkrat se pred nami znajde jasa, čeprav od daleč sploh ni bila videti kot jasa, ampak kot gmota sivkastobelih živali. Kasneje smo ugotovili, da gre za koze. Na sredi je stala lesena in s slamo krita kočica. Ko smo se končno prerinili mimo koz, smo zagledali njihovega gospodarja. No, vsaj mi smo mislili, da je on njihov gospodar. Bil je kentaver. Odisej se mu je predstavil, a še preden je uspel kaj izreči, nas je zvelkel v hišo. Vsi prestrašeni smo mislili, da bo po nas. Razložil nam je, da je lastnik teh koz Rodos, vladar kentavrov na tem otoku. Povedal nam je, da tujcev ne sprejema dobro, da jih kruto usmrti.

Ravno takrat so vladarjevi stražarji potrkali na vrata.

Zgrabijo nas in kentavra ter nas odvedejo k Rodosu. Hvala bogu za Odiseja! Rodosu začne pripovedovati, da nas je poslal Pozejdon, da ga posvarimo in mu predamo njegovo prerokbo. Če bo umoril samo še enega tujca, se bo celoten Kozji otok potopil. Ker so kentavri zelo verna bitja, je Odiseju verjel in nas izpustil. Pa ne samo to, nagradil nas je in povišal kentavra, ki nas je pripeljal.

S polnimi sodi vina ter vrečami hrane smo se vrnili na ladjo. Vsem se je močno oddahnilo, da se je vsaj ena pustolovščina končala dobro.

Jana Čušin, 7.b

Čarovnica na Kozjem otoku

Potem ko smo zapustili tisti grozen kraj, otok Kiklopov, smo jadrali po morju. Nismo vedeli, kam gremo niti kje smo. Tudi Odisej, naš vodja, je bi zmeden.

Tako smo pluli in pluli in upali, da naletimo na kakšen otok. Jaz sem bil zadolžen, da Odiseju pripravim hrano. Več dni smo pluli, a na nič nismo naleteli. Minilo je že deset dni, ko smo končno zagledali nek otok. Odisej je zaklical: »Popolno! Končno lahko zapustimo to ladjo.« Ustavili smo se in določili, kdo bo ostal na krovu. Jaz in še trije smo šli z Odisejem. Na tem otoku je bilo polno koz. Bile se zelo čudne. Hodile so po dveh nogah in govorile. To nas je rahlo prestrašilo. Čeprav se s tem nisem strinjal, smo šli poiskat glavno kozo. Edina dobra stvar na tem otoku je bila, da smo ostale koze lahko vprašali, kje je njihova vodja. Pokazale so na vrh gore in nam zaželele srečno pot. Zahvalili smo se in se napotili na goro. Hodili smo za Odisejem. On je edini vedel, kam točno moramo.

Prišli smo na vrh in zagledali majhno jamo, v njej pa majhno kozico. Zasmejali smo se in Odisej je rekel, da iščemo vladarja, ne pa nekega mladička. Takrat se je kozica razjezila in se spremenila v zmaja. Napadla nas je. Bruhala je ogenj, mi pa

smo poskušali zbežati. Tekli smo z gore, a ona je bila hitrejša. Dva izmed nas štirih je ujela. Tudi Odiseja je prijela, drži ga in videti je, kot da ga bo vrgla tisoč metrov dol, v globino. Takrat sem prijel kamen in ji ga vrgel v oko. To je začutila in izpustila je Odiseja. Ujel sem ga in hitro sva pobegnila na ladjo. Sproti sva vzela nekaj koz, ki se nama sploh niso upirale. Skočila sva na ladjo in že smo odpluli. Odisej, ki je držal obe kozi, mi je ukazal, naj jima prinesem hrano. Jedli sta in potem sta nam razložili, da so vse koze na otoku ujetniki. Ujela jih je čarovnica in jih spremenila v koze. Ker pa je bila slaba čarovnica in ni znala dobro čarati, so koze še vedno imele človeške lastnosti. Ko smo to slišali, je Odisej obrnil ladjo in nas odpeljal nazaj na Kozji otok. Opazili smo, da je čarovnica, ki se je prej spremenila v zmaja, mrtva, saj je zaradi udarca kamna v oko, padla v prepad. To je izničilo vse uroke, zato je bil otok poln ljudi. Vse smo vzeli s seboj in odpluli.

Tako smo rešili več kot trideset ljudi pa še Odisej je dobil novo posadko.

Hana Nušinić, 7. B

TRUBAR NA OBISKU

Gospod Trubar se je ravno odpravljajal od doma, ko se je spomnil, da mora k neki družini na obisk v Ljubljano. Na obisku bi gospodu Slavku, enemu od političnih upravljalcev, predstavil svoje reformatorske ideje.

Ko je prispel v Ljubljano do Slavkove hiše, je vljudno potrkal. Čez nekaj sekund mu je že prišla odpret vrata njegova žena Marija.

»Pozdravljeni, gospod Trubar. Kaj vas je prineslo v naše konce?« je dejala Marija, Trubar pa je odvrnil: »Prišel sem, da vašemu možu predstavim reformatorske ideje glede cerkve.« »No, potem pa kar naprej, ker vas moj mož verjetno že čaka v zgornji sobi.«

Trubar je vstopil in šel po stopnicah navzgor. Tam ga je res že čakal Slavko, kot je menila njegova žena. »Pozdravljen, gospod!« je dejal. »O, Trubar, me veseli, da si prišel,« je odvrnil Slavko.

Nato je Trubar začel govoriti o svojih idejah. A kar na lepem je nekdo potrkal na vrata. Vrata so se odprla in vstopil je eden izmed voditeljev katoliške cerkve, za njim pa štirje vojaki.

»Sem slišal, gospoda, da imate neke inovativne ideje, ki niso v skladu s krščanskim zakonikom,« je dejal. »Se iskreno opravičujem,« je s strahom dejal gospod Slavko. Prišlek ni rekel nobene besede, samo zamahnil je z roko in vojaki so ju že zagrabili in odpeljali na ljubljanski trg.

Trubar je bil trmast in je kar naprej vztrajno trdil, da je trenutni sistem slab za večino ljudi. Zato so ga obsodili na smrt in mu pred množico na trgu odsekali glavo. Slavko pa je sprejel kazen in obljubil, da ne bo nikoli več govoril proti krščanskemu zakoniku. Do konca življenja je moral pisati o krščanskih voditeljih, o njihovi poštenosti in o tem, kako dobro ravnajo z denarjem.

Po njegovi smrti pa so se ideje Primoža Trubarja le uresničile. Torej njegova smrt le ni bila zaman.

Luka Sušnik, 9. a

Bil je običajen sobotni dan. Ker rada berem, sem se odločila, da se odpravim v knjižnico.

Pred knjižnico je bila nenavadna gneča. Nisem si mislila, da toliko ljudi rado bere. Odprla sem vrata knjižnice. Zagledala sem ogromno ljudi okoli neke mize, ki je

stala v kotu. Približala sem se jim in zagledala znan obraz. Sprva se nisem mogla spomniti, kdo je to. Začela sem iskati knjigo, ki bi si jo izposodila, nakar sem zagledala letak:

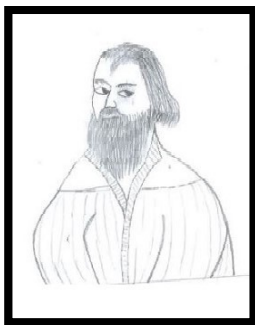
"Primož Trubar na obisku! Vabljeni v soboto ob dvanajsti uri! Pobljže boste lahko poklepetali z začetnikom slovenskega jezika in spoznali njegovo življenje!"

Tedaj sem se spomnila, kdo je Primož Trubar. Seveda se mi je zdel znan iz učbenika za zgodovino, pa tudi iz zvezka za slovenščino. V šoli smo veliko govorili o njem. Hitro sem si izposodila prvo knjigo, ki mi je prišla pod roke, in se odpravila pobljže spoznat Primoža. Dolgo časa sem čakala, nato pa sem le prišla na vrsto.

"Dober dan!" sem vljudno pozdravila.

"Zdravo!" je odgovoril.

Prisedla sem in ga povprašala o njegovem življenju. Z velikim veseljem mi je odgovarjal in se spominjal - kot je on rekel - "dobrih starih časov." Povedal mi

je, da se je rodil v Rašici pri Velikih Laščah, leta 1508. Šolal se je na Reki, nato v Salzburgu, pa v Trstu ... Povedal mi je, da se mu je v spomin zelo vtisnil škof Bonomo iz Trsta. Vprašala sem ga, zakaj prav on. V šoli smo namreč povedali le to, da se je šolal v Trstu. O škofu Bonomu še nisem slišala. Primož je nadaljeval: "Bonomo je bil moj velik vzornik, prijatelj ... Imel sem ga rad kot očeta. Pri njem sem vzljubil slovenski jezik in ga začel obravnavati enakovrednega drugim jezikom. Žal je umrl, vendar mi je v mojem življenju velikokrat pomagal!"

Kaj se je zgodilo potem, sem spraševala in Trubar je rekel, da je zbežal v Nemčijo. "Tja sem šel, saj je bil na Slovenskem takrat glavni škof Tekstor. Bil je nasprotnik reformacije!"

"Kaj pa sploh je reformacija? Kaj se je v tem obdobju spremenilo? Si bil podpornik reformacije?"

"No, no ... pojdiva po vrsti. V obdobju reformacije so se razmere v cerkvah spremenile. Ljudje so postajali čedalje bolj pismeni. Vsak je lahko bral in si po svoje razlagal Biblijo. Mnogi so tako začeli dvomiti v cerkvene razlage. Med njimi je bil tudi Martin Luther, ki ga zagotovo dobro poznaš. Sam sem bil protestant, spet drugi pa so bili veliki nasprotniki reformacije kot na primer škof Tekstor, ki sem ga omenil prej. Reformatorji smo bili velikokrat izgnani. Organizirano protestantsko gibanje je zaradi tega trajalo kar približno 100 let. Protestanti smo nato le uvedli to, da so se duhovniki lahko poročali, uvedli smo pridigo pri maši."

"Kaj pa je reformacija dosegla na Slovenskem?" me je še naprej zanimalo.

"Delovati je začela prva tiskarna, slovenski jezik je postal knjižni jezik, ustvarjena pa sta bila tudi slovenski črkopis in pravopis - to je veliko pomenilo k razvoju slovenščine. Protestanti smo bili veliki podporniki šolstva. Kot zanimivost pa naj ti povem še to, da sem jaz prvi nagovoril prebivalce slovenskih dežel z "Ljubi Slovenci". Nato sem prešla na bistvo o prvi slovenski knjigi, ki jo je izdal. Rekla sem, da vem, da sta to Abecednik in Katekizem, on pa mi je povedal še, da ju je izdal leta 1550, najprej v gotici, nato še v latinici. Do naju je nato prišla knjižničarka. Rekla je, da zapirajo. Šele takrat sem se zavedala, da sva govorila zelo, zelo dolgo časa. Vesela sem bila, da sem izvedela toliko zanimivih podatkov, ki jih do tedaj o njegovem življenju nisem vedela. Tudi on je rekel, da me je bilo lepo spoznati. Poslovala sva se.

S knjižne police sem hitro vzela še knjigo "Primož Trubar" in si jo izposodila. Doma jo bom z veseljem prebrala.

Upam, da Primoža še kdaj srečam. Njegovo življenje je bilo res pomembno za Slovenijo in Slovence. Vsi mu moramo biti hvaležni in ga spoštovati. Zdaj bom še rajši prebirala razne knjige in poslušala učiteljičino razlago o tem znamenitem Slovencu.

Hvala ti, Primož.

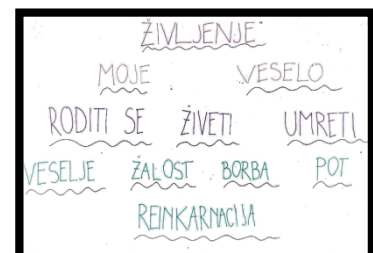
Laura Rijavec, 8.a.

V nedeljo sem bila sama doma. Sedela sem v sobi in delala domačo nalogo. Nekdo je pozvonil. Odšla sem do vrat in vprašala, kdo je. Izpred vrat se je zaslišalo: »Primož.«

Rekla sem, da ne poznam nikogar po imenu Primož in da staršev ni doma. Glas pred vrati pa je odgovoril: »Trubar sem. Primož Trubar. Saj me poznaš. Prijazen in dober mož. Duhovnik. Prosim, odpri mi. Strašno me zebe«. Glas se mi je zdel prijazen in ime znano. Odprla sem mu.

Pred mano je stal mož z dolgo brado, v duhovniški halji. Deloval je res prijazno in premraženo in povabila sem ga v stanovanje. Prosila sem ga, če mi pove zgodbo svojega življenja, saj se mi je počasi začelo dozdevati, da je res čisto pravi Primož Trubar. Tisti, o katerem se učimo pri zgodovini, pa tudi pri slovenščini smo ga že večkrat omenili.

Z velikim zanosom je pričel pripovedovati: »Veš, v življenju sem imel srečo, da mi je nek bogat grof omogočil, da sem se šolal za duhovnika. Kmalu sem odštél na tuje in se srečal z različnimi ljudmi. Tudi takimi, ki so si upali povedati svoje mnenje. Želeli so

spremeniti stvari, jih reformirati. Postavili so se po robu bogatim in cerkvi, ki je od preprostih in revnih ljudi zahtevala denar za odpustke (da ne bodo šli v pekel, ko umrejo) ter jih pustila neizobražene in nevedne. Ker so na nek način protestirali ali želeli reformirati sistem, so jim rekli protestanti ali reformatorji, obdobje pa poimenovali protestantizem ali reformacija. En tak zelo pomemben mož je bil nemški Martin Luther. Od njega smo se veliko naučili. Marsikaj se mi ni zdelo prav v življenju in želel sem kaj spremeniti. Prestopil sem tudi v protestantsko vero. Večkrat so me preganjali, a se jim nisem dal. No, kakorkoli, nočem se hvaliti, a naredil sem nekaj pomembnih stvari za nas, Slovence. Veš, napisal sem prvi slovenski knjigi, Abecednik in Katekizem. V slovenskem jeziku, da ju je lahko vsak prebral. Za to sem sicer najprej izbral pisavo, imenovano gotica, a kasneje sem se odločil za latinico, podobno pisavo kot jo uporabljate še danes. Svoj denar sem dal za tiskanje, a res se mi je zdelo pomembno, da ju imamo.«

Takrat sem ga prekinila in mu ponudila slastne piškote moje mame. Bil je tako zatopljen v svoje pripovedovanje, da je čaj srkal kar med pripovedovanjem, ob tem pa prigriznil tudi kak piškot.

Nadaljeval je: »Menil sem tudi, da bi morali cerkveni obredi potekati v slovenščini, da bi jih vsakdo razumel. Želel sem, da bi vsi ljudje znali brati in bi lahko sami prebrali Sveto pismo, ki bi bilo napisano v našem, slovenskem jeziku. Cerkev in vera sta bili seveda zame, duhovnika, zelo pomembni. Ne bo pretirano, če rečem, da sem postavil temelje slovenske protestantske cerkve na Kranjskem. Zahteval sem slovensko osnovno šolo in pravico do uporabe slovenskega jezika.«

Med pripovedovanjem sem le malokrat prišla do besede, a tokrat mi je uspelo. Povedala sem mu, da se spomnim, da sem brala, da nas je prav on prvič nagovoril z »Ljubi Slovenci«. S pisano besedo, jezikom in poimenovanjem nas je naredil v narod. Brala sem tudi, da naj bi bil verski reformator in utemeljitelj slovenskega knjižnega jezika in slovstva in zdaj razumem, zakaj.

»O, drago moje dekle, zelo sem vesel teh tvojih besed in ponosen sem nanje,« mi je skočil v besedo. Želela sem nekaj reči, takrat pa zaslišim piskanje budilke.

Kaj? Ne morem verjeti. Vse so bile le sanje. Primož Trubar je umrl pred natanko 433 leti, meni pa se je zdelo, kot bi bil zares pri meni na obisku. Škoda. Najbrž bi znal povedati še veliko zanimivih zgodb. No, snov o Trubarju in protestantizmu sem pa le ponovila.

Ivana Kecman Kordež, 8. b

Trubar na obisku

Prišel si k meni, mi podal roko
in mi pripovedoval, kako včasih je bilo.

Cerkev veliko mi je pomenila,
želel sem, da bi se s časoma spremenila.
Postal sem ugleden duhovnik,
jaz pa sem te poslušala in
si ves ta pogovor zapisovala v rokovnik.

Ponudila sem mu kavo,
za boljšo najino zabavo.
Zanimalo me je,
kako Biblija v slovenskem jeziku znašla se je.

Odločitev tvoja je bila,
da cerkev zapustiš in
se z Barbaro Sitar poročiš.

Posvetil si se knjigam,
da ljudstvo bi bralo,
in da ne bo pri nepismenosti ostalo.

Izgnali so te daleč stran,
a z družino vrnil si se k nam.

Ljudje so rekli,
da sem redoljub ilirski
in tudi o tem obstajajo zapiski.

Za Slovence sem napisal ABECEDNIK,
da bi ga obvladal vsak predsednik.
Potem še KATEKIZEM,
za vernike veliki optimizem.

Primož Trubar lepo sva pokramljala
in svetu dokazala,
da vera še danes živi
in se iz tvojih knjig uči.

Obljubim ti, da na dan reformacije,
v slovenskih srcih zavedno boš ti.

Viktorija Stefanov, 8.b

Reformacija tudi upor

Včeraj proti večeru sem po gozdu sprehajala mojega psa Rona. Ni bilo še temno, se je pa mračilo. Gozd je bil samotni, slišalo se je le šelestenje listja. Hodila sva dalje in zagledala jamo. Ron je začel lajati in stekel vanjo, jaz pa za njim. Ko sem vstopila, sem se znašla v popolni temi. Poleg sebe sem slišala tiho brnenje. Okrog sem mahala z rokami, ko je prostor napolnila oslepljujoča svetloba.

Kar naenkrat sem se znašla v tuji hiši oziroma bolj kolibi. Poleg mene je cvilil Ron, nad mano pa je stal fant.

Pobral je škatlo, ki je padla na tla, nato pa mi podal roko in me povlekel na noge. »Bog dej, jaz sem Krištof. In to je časovni stroj. Dobrodošla v 16. stoletju,« je dejal. »Pridi z mano.«

Odšla sva ven. Ljudje so bili preprosti, nikjer nobene elektrike. Deklice so se igrale s punčkami iz cunj, fantje z žogami. Pred hišo je sedela deklica, stara okoli deset let.

»Marjeta, kaj bereš?« jo je vprašal.

Dvignila je knjigo: »Katekizem.« In brala naprej.

Krištof je presenečeno dvignil obrvi: »Naučila si se že brati?«

Bila sem totalno šokirana nad vsem! Kako sem sploh pristala tukaj?!

Deklica se je obrnila k meni: »Veš, protestanti so omogočili šolanje tudi dekletom. V šolo sem hodila, si moreš misliti?«

»Odlično,« sem pripomnila in razmišljala, da sem prišla v Trubarjev čas, zato sem vprašala: »Ali poznata Primoža Trubarja?«

Mala je kar poskočila: »Oh, seveda! On je upornik, bori se za naš kmečki jezik!«

»On je napisal knjigo, ki jo bereš, veš. Kako si jo sploh dobila?«

»Ja, točno on! Ukradla sem jo prejšnjemu duhovniku,« je povedala prav ponosno, Krištof pa jo je bratsko lopnil po hrbtu. Usedel se je poleg nje, pa sem se še jaz.

»Sprva je bila napisana v neki čudni pisavi z okraski, zdaj pa lahko berem v preprostem črkopisu,« je dodala.

Krištof jo je dopolnil: »Cerkev je stroga do nas. Če hočeš v nebesa, moraš plačati za storjene grehe. Vsi smo plačevali odpustke in kar naenkrat ni bilo več denarja pri hiši. Martin Luther, nemški duhovnik, se je uprl in napisal zahteve za spremembo Cerkve.«

Za nekaj časa je nastala tišina, ki jo je prekinila Marjeta: »Trubar je ravno zato napisal Abecednik in Katekizem ter uvedel šole. Držal je z Luthrom, ki je menil, da Cerkev ne uči prave vere in zapostavlja nas, običajne ljudi. Z Abecednikom smo se naučili preproste slovnice in branja, Katekizem pa nam pomaga pri razumevanju in razlaganju naše vere.«

»Zdaj lahko o Bogu očetu razmišljamo sami,« jo je dopolnil Krištof.

»Kje pa je zdaj?« sem vprašala.

»Ne vemo, govori pa se, da v Nemčiji. Odraščal pa je tukaj v Rašici, malo višje od potoka. Oče je bil mlinar in tesar, pisal se je Malnar pa tudi cerkveni ključar je bil in pobiral je davke na mitnici. Primož je prevzel materin priimek,« je pojasnila Marjeta.

»V šolo je hodil v Reki ter v Salzburgu, v Trstu pa ga je učil sam škof Bonomo, ki je bil njegov dober prijatelj. Izšolal se je za duhovnika in pridigarja, naučil se je pisati, zdaj pa je naučil še nas. Kar nekaj knjig je nastalo v našem jeziku, imamo tudi Sveto pismo pa še naš narod je dobil ime - zdaj smo Slovenci,« je navdušeno dejal Krištof.

Nasmehnila sem se, saj sta bila res vesela.

»Žalostno je le, da se novi škof in vladar ne strinjata z vsem tem. Požigali so šole, knjige in vse, kar je ostalo od upora. Upornike so izgnali, ti pa so rešili redke stvari,« je dejala dekle ter ošinilo knjigo. Tedaj je okoli mene začelo pokati in vse je bilo vedno bolj svetlo.

Zaslišala sem Krištofa, ki je vzkliknil: »Oh, čas je potekel!« In nato Marjeto, ki je zaklicala adijo.

Spet sem bila v jami z Ronom.

Dojela sem, da reformacija ni bilo le gibanje za spremembe, temveč pravi upor.

Ajda Zaveljcina, 8. b

Trubar prišel je stari,
tja kamor niso zahajali katari.
Usedla sva se in pričela:
takrat je bila to še ognjena dežela.

Vprašal sem ga, kje navdih je dobil,
sigurno ne, kjer je Černobil.
Zasmejal se je in podal odgovor:
»Kakšen je to razgovor,
to ni niti navaden pogovor.«

Trubar povedal je meni,
da hotel je vse poceni.
Katekizem je pravzaprav verska knjiga,
ki se širila je kot ognjena veriga.

To slovenska prva tiskana knjiga je bila,
ki ni je popravil urejevalnik besedila.

Nina Alibašič, 9. a

PESNIŠKA DELAVNICA ...

Ko zjutraj v postelji lenarim,
še ležim in sanjarim,
na vso moč zazvoni budilka,
še soseda se zbudi čistilka.

Iz postelje zato vstanem,
ko komaj si oči pomanem,
v šolo odidem s podočnjaki,
in počasnimi koraki.

Dopoldne tam preživim,
trudim in trudim se, da ne zaspim
snov povsod je dolgočasna,
učiteljica pa preglasna.

Ko končno ob dveh se vrnem domov,
z največjim veseljem se zlekнем na stol.
A seveda nasmešek mi kmalu zbledi,
nalogo se delat že zdaj mi mudi.

Rešujem račune, napišem en spis,
ker cel dan zapravim, sem jezna kot ris.
Pred testi pa treba se je še učiti
in človek takrat bi se šel kar ubiti.

Tako se ta cikl stalno ponavlja,
človeku se zdi, da življenje zapravlja.
Učencev delo je naporno,
a vesti morajo se vzorno.

Nika Zrnić, 9.a

Kolo lahko obkroži svet,
bel ta velik naš planet.
Avto star za njim brni,
prav lep pa res ni.

Pred njim ptičica letela,
svoja krila je razpela,
in plesati je začela.
Nad oblaki!
Visokimi belimi oblaki.

Ana Račič, 7.b

Danes sem zjutraj vzela kolo,
saj v avtu voziti se je za zdravje slabo.
Za zdravje prav dobro je plesati lepo.
v belem vrteti se, to je hudo.

Jana Čušin, 7. b

Semaforji ponoči priredijo zabavo,
oblečejo se v pižamo,
ugasnejo luči in berejo dramo.

Ob polnoči skuhajo čaj
in gledajo v mlaj,
Pridejo k zvezdam in naredijo raj.

Hitro se uredijo, nato pa sladko zaspijo.

Zoja Zalokar, 6. b

Trgovina v nedeljo na počitnice gre,
tam v tišini počije,
se v morju umije,
lovi ribe in nekaj popije.

Maj Lebar, 6. b

Semaforji ponoči naredijo zabavo z lučmi,
da vse ponori,
kmalu se zgodijo nesreče tri,
da zastoj se takoj naredi.

Tia Dobravec, 6. b

Moja največja skrivnost

Romeo, sonce moje. Odšel je, jaz pa sem sedaj sama. Vlečem svoj korak, hodim do postelje. Moja mehka postelja. Z nog potisnem čevlje in se usedem. Ozrem se naokoli po svoji rdeči sobi. Oče mi je zmeraj govoril, da je rdeča barva barva našega rodu. Pustila sem, da moje telo pada in pada in pada. Kar naenkrat hrbet začuti mehko bo moje postelje. Izdihnem. Pogledam proti nogam in gledam, kako se moj prsni koš dviga in spušča.

Zaprem oči in pomislim na pretekle dni. Začnem se zavedati, kako mi je ena oseba spremenila življenje na boljše. Zagrabim svoj dnevnik. Nihče ne ve, da imam dnevnik. Vanj pišem, odkar sem se naučila pisati, saj je ta dnevnik zmeraj tukaj, zame. Lahko se zanesem nanj, kakor se Luna zanaša na Sonce. Usedem se in se zravnjam. Nadenem si očala in odprem dnevnik. Bil je okrašen z različnimi risbami in drugimi malenkostmi. Začnem listati, dokler ne pridem do prve prazne strani. Medtem ko sem listala, sem opazila, kako se je moja pisava spreminjala, kako so se risbice razvijale. Moje telo se je napolnilo z občutki, vsak konec prsta jih je doživel. Poskušam se otresti vseh negativnih občutkov, a mi ne uspe. Oh, joj, smola!

V svojo levo roko vzamem pisalo in začnem pisati. »Romeo, moj ljubi«, dodam še današnji datum. Roka je pisala brez prestanka. »Ti si moje Sonce, ne zapuščaj me. Ti si moj kamen. Držiš me pokonci. Ni mi mar, če sta najini družini sprti! Jaz te ljubim. Prosim, ne odidi za vedno. Prihodnost najina je svetla kot beli dan. Čeprav me ne slišiš, upam, da veš, da te ljubim neskončno, vedno te bom, moj Romeo! Jaz sem srce, ti si moj utrip. Midva skupaj sva popolna.«

Solze so mi lile po papirju. Našla sem kos obleke in si kar vanj obrisala oči. Ni me zanimalo. Če bi kdo videl moj dnevnik, ne bi bilo dobro. Zaprla sem ga takoj, ko sem zapisala še svoje ime: »Julija.«

Potisnem ga pod svoj velik vzglavnik in spet izdihnem. »Oh, joj, Julija, kako si ti zaljubljena!« Sama sebi sem odkimala in ponovno zaprla oči. Kmalu zatem me je premagal globok in sladek spanec.

Nina Alibašić, 9. a

Skrivnostni obisk

Nekega hladnega nedeljskega jutra sem se odločila, da po tednu lenarjenja končno pojdem k narasli reki oprat takrat že velik kup umazanega perila. Iz lesene omare sem vzela še zadnje kose čistih oblačil, se oblekla ter nežno naličila.

Po dolgem času sem se sicer napornega dela razveselila, saj se bo na kraju zbralo kar nekaj prijateljc. Vzela sem pleteno košaro in v naglici zapustila domovanje.

Ob vodi me je čakalo prijetno presenečenje. Dekleta so se že posedla na bližnjo trato ter v krogu glasno opravljali in kramljala. Nemudoma sem se odločila prisesti in se vključiti v obrekovanje. Ena izmed žensk se je stalno hvalila s svojimi ljubimci in zvestimi snubci, meni pa je kmalu prekipelo. Sprva sem le nemo kimala, potem pa besno dodala: »Okoli mene tudi kar mrgoli oboževalcev. Tako zali deklici se je seveda težko upreti. Že kako leto dni je name mahnjen neki kuhar - iz bogate graščine sredi mesta. Zadnjič sem se ga vendarle odločila obiskati in to naskrivaj.«

Zbrane so me opazovale s širokimi očmi ter odprtimi usti in niso se mogle načuditi temu, kar so slišale. Zato sem nadaljevala: »Na sebi sem imela oprijeto črno večerno obleko in s tem poskrbela, da sem opazna. Mladeniču sem že vnaprej poslala pismo, da je točno vedel, kaj naj stori. Bila sva pripravljena. Potrkala sem na vrata. On se je v hipu prikazal pred mano in me kavalirsko povabil noter. Pot naju je vodila do kuhinje, iz katere je prav lepo dišalo. Imela sva tako

obilno pojedino, da imam še danes poln trebuh.« Dame so bile vse zariple v obraz od zavisti ter si poskušale na vsak način vsaj predstavljati, kako sem se do sitega najedla. Ošabno sem pripomnila: »Pa seveda to še ni vse! Preživela sva strastno noč in v zgodnjih jutranjih urah je nekdo začel močno razbijati po vratih. V strahu sem pograbila najbližji lonc in z vso silo udarila po steklu. Okno se je razbilo in urno sem zapustila kuhinjo. Pod oknom sem še nekaj časa prisluškovala pobesnelemu pogovoru med Curradom in Chichibiom, mojim izbrancem. Za razbito okno so okrivili njega, on pa se je s prebrisanim izgovorom izmazal iz zagate. Krivdo je zvalil na strelo, ki je ponoči med nevihto udarila v njegovo kuhinjo. Verjeli so mu, midva pa se še danes dobivava.«

S tem sem svojo pripoved zaključila in poslušalke premerila s porogljivim pogledom.

Ko sem takrat zapustila prijateljice, sem se počutila zelo ponosno. Vse so mi zavidale in dosegla sem svoje. Ker sem se domov vračala precej bolj zgodaj kot običajno, si še nisem želela v hišico. Kdo ve, morda pa zavijem v mesto do svojega ljubega in ustvarim naslednjo romanco za naslednje pranje perila.

Nika Zrnič, 9. b

Brunettini izgovori

Zbudil sem se točno, ko je ura odbila devet. Vstal sem iz svoje tople, mehke postelje. Ozrl sem se naokrog in se spomnil, da je nedelja, kar pomeni, da danes ne delam. Sprehodil sem se do omare, ki je stala na drugi strani sobe. Počasi sem jo odprl in izbral črno bombažno majico in preproste olivne hlače. Nadel sem si bele nogavice in obul črne čevlje. Zaprl sem omaro in odprl okno, da bi v prostor spustil svež zrak. Nato sem stopil iz sobe in se napotil po stopnicah navzdol. Pozdravil sem vsakogar, ki mi je križal pot. Ko sem odprl vhodna vrata, me je takoj pobožal nežen vetrič in pogrelo blago sonce. Odločil sem se, da bom šel na sprehod. Napotil sem se po ozki potki, ki me vodila do mestnega trga. Bil sem še zaspan, zato se je vsak moj korak vlekel v neskončnost. Le tu in tam sem pogledal okoli sebe, ko se je naenkrat vame zaletela gospodična. Bila je vitke postave in rjavih las. Oblečena je bila v preprosto obleko, ki je ravno prav poudarila njeno temnejšo polt in lepe modre oči. Njen obraz je bil simetričen in pravzaprav zelo znan. Tako dolgo sem razmišljal, da je mislila, da strmim vanjo. Zbudila me je iz zamišljenosti nazaj v resničnost. Ko sem se končno spomnil, kdo je, mi je bilo žal, da sem sploh prišel sem. Bila je podla prevarantka Brunnetta. Gospodična, ki me je skoraj potisnila v težave.

Spregovorila je: »Kaj pa strmiš?« Nobena beseda ni prišla iz mojih ust, ki so se skrivali pod brki. Ponovila je vprašanje, jaz pa sem končno odgovoril: »Kaj pa te zanima? Prav podla si! Vedela si, da bom zabredel v težave! Vse zaradi tebe!«

Brunnetta je stala pred mano z nesramnim izrazom na obrazu. Povedal sem ji: »Ko sem postregel žerjava, je Currado takoj opazil! Rekla si, da ne bo nič. Moral sem lagati, jaz pa drugače ne lažem!«

Gospodična ni spregovorila, samo gledala je. Ponovno sem začel govoriti: »Včeraj zjutraj sva odjahala tja, kjer je bilo več ducatov žerjavov. Stali so na eni nogi in že sem pomislil, da se bom rešil. Currado pa je zakričal in vsi so zbežali.«

Brunneta mu je zasikala nazaj: »Pa kaj, tvoja krivda.«

Stopil sem bližje in se strogo zazrl v njene modre oči: »Včeraj sem se lahko izmuznil, a naslednjič mi ne bo uspelo. Zato ti prepovedujem vstop v mojo kuhinjo!«

Ona me je gledala, jaz pa sem se na peti obrnil in oddirjal domov. Moji koraki so bili dolgi in zelo sunkoviti, kdorkoli je prišel mimo mene, se je raje ustavil, da ga ne bi podrl.

Ko sem vstopil v hišo, sem takoj odhitel po stopnicah navzgor. Tako sem hitel, da sem skoraj poletel. Snel sem čevlje in se vrgel na posteljo. Upam, da nikoli več ne vidim njene postave in njenega obraza.

Nina Alibašič, 9.a

Fizika, vaza in žoga

Peter ni bil nikoli ravno priden in vzoren učenec. Njegove ocene so bile komajda zadostne, z vedenjem pa je bilo še slabše. Najslabše mu je šla fizika in niti v sanjah si ni predstavljal, da ga bo ta grozni predmet nekega dne rešil.

Bil je ponedeljek. Peter in še nekaj drugih fantov se je kot ponavadi igralo z žogico. Divjali, vreščali in skakali so po razredu kot nori, dokler ni žogica priletela v vazo, ki je bila na učiteljni mizi in jo prevrnila na tla, kjer se je na koncu razbila. Ravno v tistem trenutku je v razred stopila učiteljica fizike. Seveda je hotela izvedeti, kdo je bil tisti, ki je razbil vazo. Vsi so takoj pokazali na Petra. Ker ni hotel biti spet kaznovan, je vse zanikal. Po nekajminutnem pregovarjanju z učiteljico je dejanje priznal. Učiteljica mu je naročila, naj se po pouku oglasi pri njej, da bosta razjasnila zadevo.

Prvo učiteljičino vprašanje je bilo zelo jasno, in sicer: »Zakaj si razbil vazo?«

Peter je nekaj časa razmišljal, nato pa odgovoril: »Pravzaprav je nisem razbil jaz, fizika jo je.« Učiteljica ga je vprašala, kako to misli in Peter ji je odgovoril: »Takole je bilo. Sila žogice, ki sem jo vrgel, je vazo prevrnila, nato pa je

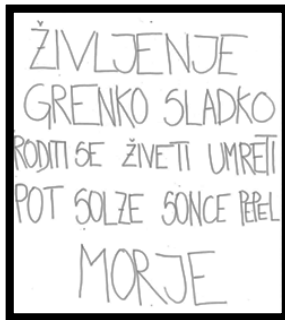
gravitacija poskrbela za to, da je vaza končala na tleh in se razbila. Jaz sem kriv samo tega, da sem bil tisti, ki je žogico vrgel.«

Učiteljica je bila glede na to, da Peter v fiziki ni bil ravno dober, zelo zadovoljna z odgovorom, zato se je odločila, da bo vse, kar bo storila, le to, da fantom vzame žogico.

Zala Rožič, 9. a

List iz galjotovega dnevnika

Vsak dan je enak. Garanje, krvavi žebliji, domotožje, lakota. Življenje nas, galjotov, res ni lahko. Na tej ladji sem zelo osamljen. Noge, roke, celo telo me boli. Ne upam si ničesar narediti, ker bi rad živel, da bi mogoče še kdaj videl družino: bratca, sestrico, kogarkoli od družine. Že celo življenje na galejici se

sprašujem, kako je z mojo materjo, če še vedno toži za menoj. Kje so oni, ali še živijo v toplem, v lepem, starem domu? Kako jih pogrešam ... Ko bi le lahko odšel vsaj za en dan do njih, po topel objem in na dobro kosilo.

Tudi moj bratec bo kmalu prišel sem, na galejico. Lahko ga bom videl in povprašal po domu in materi. A kakšna čudna uteha je to. Kaj bi dal, da bi jih pred smrtjo še enkrat videl, vso mojo družino in prijatelje.

Iz mojih domotožnih mislih me v trenutku povleče glasen hrup. Sliši se vpitje. Eden izmed galjotov se je uprl. Vsega mu je bilo dosti. Poslušam. Kar naenkrat slišim glasen krik in potem ... smrtna tišina.

Ni ga več. Vzelo ga je morje. Strah me je.

Ivana Kecman Kordež, 8.b

Nekega dne sem iz mestnega središča dobil kazen, saj sem prekršil zakon.

Obsojen sem bil na zaporno kazen do smrti. Nekaj tednov sem že čepel v zaporu in dan je bil enak dnevu. Že dolgo nisem videl dnevne svetlobe.

Kar naenkrat je v zapor stopil vratar in spregovoril. Vsi zaporniki smo ga pozorno poslušali. Rekel je: »Ne boste več čepeli za rešetkami! Vozili boste galejo!«

Sprva se mi je ta odločitev zdela super, vendar sem nato ugotovil, da temu ni tako.

Posedli so nas na naše prostore. V smrtno krsto - kot so ji rekli. Niti povedali nam niso, kam gremo. Veslali smo in že smo čutili prve bolečine. Galeja je bila težka,

veter je bil mrzel in morje je bilo divje razburkano. Že po nekaj dnevih so me noge hudo bolele, saj sem ves čas sedel. Prosil sem boga in želel sem si, da bi še vsaj enkrat na suhem stal. Veter je bil zelo močan, mi, galjoti, pa skoraj nismo imeli več moči. Galejo je zaneslo na kraj morja.

Tam sem zagledal fanta in ga povprašal o mojem domu. Povedal mi je, da se mojim domačim godi dobro, jaz pa sem bil tu na robu smrti. Roke so postajale brezbarvne, nisem mogel več ne veslati ne živeti. Kljub temu pa nas je poveljnik preganjal. Nekateri so zraven od utrujenosti zaspali. Zelo kruto se mi je zdelo, ko so jih nekaj vrgli v morje. Morje je zibalo, sonce je žgalo. Slišal sem le še poveljnika, ki je vpil name. Nisem imel več moči. Občutil sem le še hladno morje in valove, ki so me zibali sem ter tja. Prepustil sem se morju in nisem več vedel, kje sem. Utonil sem.

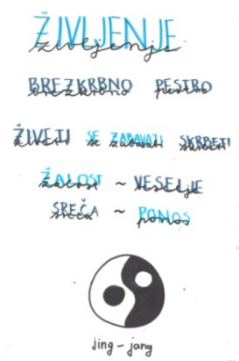
Laura Rijavec, 8.a

Moja prva ljubezen

Ljubezen je ena glavnih vrednot. Pomeni največ na tem svetu, saj nas brez ljubezni ne bi bilo.

Zjutraj sem se zbudila in odšla v šolo. Niti predstavljati si nisem mogla, da bo to zame poseben dan. Prišla sem v razred. Ko je učiteljica vstopila, sem zagledala čednega, visokega, nasmejanega fanta z žarečimi očmi. Na prvi vtis se mi je zdel super. Učiteljica ga je predstavila. Razred ga je lepo sprejel. Učiteljica ga je posedla zraven moje najboljše prijateljice Tanje. Med odmorom sem pristopila do Klavdija, tega lepega fanta z žarečimi očmi in nasmehom. Pozdravil me je in spregovorila sva par besed. Nato je odšel k Tanji in drugim sošolcem. Ker nisem bila najbolj priljubljena, sem se bala, da z mano ne bo hotel vzpostaviti dobrega odnosa. Po koncu pouka sem odšla domov. Ves čas sem mislila na Klavdija. Nekaj v meni se je spremenilo. To je bila ljubezen na prvi pogled.

Bil je konec tedna. S Tanjo sva se dogovorili, da pride v nedeljo k meni prespat, saj v ponedeljek nismo imeli pouka. Ko je vstopila in se usedla na posteljo, mi je prišepnila: "Ti lahko nekaj zaupam?" Odgovorila sem, da lahko, če hoče. Začela je

govoriti. Povedala mi je, da jo je Klavdij povabil na sok in da sta se imela zelo lepo. Počutila sem se izdano. Previdno sem vprašala: "Sta s Klavdijem par?" Odgovorila je, da ne, pri čemer sem si zelo oddahnila. Povedala pa mi je, da je močno zaljubljena vanj. Vedela sem, da nimam možnosti, saj je bila Tanja zelo lepa, vitka in priljubljena.

Naslednje jutro sem se zbudila z mislijo, da nočem v šolo. Kljub temu sem se oblekla in odhitela k pouku. Ko sem prišla v razred, sem se sedla v klopi in Tanja je nemudoma prihitela do mene. Klavdijo mi je bil zelo všeč in bila sem ljubosumna. Do nje sem se zelo grdo obnašala. Tudi ona do mene. Skregali sva se, saj sem ji povedala, da je Klavdijo všeč tudi meni. Ko sem prišla iz šole, sem na telefonu videla klic

Oglasil se je
Rad bi te bolje
sem presrečna.
Odgovorila sem
kateri film bova

neznane številke. Poklicala sem nazaj. Znan glas. Rekel je: "Živjo, Klavdijo tukaj. Spoznal in te povabil v kino. Si za?" Bila kar naenkrat sem se počutila pomembno. In zmenila sva se, kdaj in kje se dobiva ter gledala. To se mi je zdela velika priložnost

in sklenila sem, da mu bom zaupala svoja čustva. Končno je napočil čas. Stala sva pred kinom in se pogovarjala. Kar zletelo mi je iz ust: "Veš, Klavdijo, ti si meni zelo všeč." V trenutku me je postalo sram. Odvrnil je: "Oprosti, ampak meni so všeč fantje." Bila sem šokirana. Odšla sem domov in poklicala Tanjo. Tanja je prišla do mene in vprašala, kaj je narobe. Povedala sem ji, da je Klavdijo istospolno usmerjen. Tudi ona je bila šokirana. Rekla je: "Zaman sem se trudila! Pa saj to je grozno." Potolažila sem jo.

S Tanjo sva se spet spoprijateljili. Opravičila se mi je, ker se je grdo obnašala do mene in se z mano skregala zaradi Klavdija. Tudi jaz sem se ji opravičila. S Klavdijem smo postali res dobri prijatelji. Moja prva ljubezen pa je bila žal nesrečna.

Stefanov Stefanija, 8.b

Ljubezen je v zraku

Ljubezen mi pomeni zelo veliko, saj je brez te toplote in občutka, da te ima nekdo rad, zelo težko. To je nekaj neprecenjivega.

No, tako. Saj še sama ne vem, kje začeti. Nekega dne sem si končno priznala, da sem zaljubljena v fanta iz sosednjega razreda. Imel je lepe velike oči, lepo

postavo in najlepše lase na celem svetu. Rad se je hecal in imel kar dobre ocene. Bil je moj dober prijatelj.

Hotela sem, da ne bi bil samo prijatelj, ampak nekaj več. Nikomur nisem upala zaupati te skrivnosti razen sestri dvojčici in najboljši prijateljici. On seveda ni vedel, da sem zaljubljena vanj. Ko je bil blizu mene, mi je srce vedno zelo močno bilo. Ko me je pogledal, sem zadrhtela. Čez nekaj časa sem si njegovo začetnico imena začela pisati na roko. Najprej je to videl on in me vprašal: "Kaj imaš napisano na roki?" Začela sem se tresti in mu odgovorila, da ni nič. Nič ni rekel in odšel je v svoj razred. Oddahnila sem si. Kasneje je tudi prijateljica videla to črko in takoj je vedela, da je to začetnica njegovega imena. Spogledali sva se in se nasmehnili druga drugi. Kmalu zatem sem začetnico zapisala tudi na mizo.

Pazila sem, da se čim manj vidi. Zraven sem dodala še svojo začetnico imena in srček. Lepo je biti zaljubljen, čeprav ti misli kar naprej bežijo.

Bil je petek, ko sva sama ostala v šolski garderobi. Rekel je, da me mora nekaj vprašati. Preobula sva se, oblekla jakno in plašč ter sedla na nekaj podobnega klopici. Ali uganete, kaj se je zgodilo? Vprašal me je, če bi postala njegova punca.

Postalo me je zelo sram. Takoj sem dobila rdečico na lica. Preden sem mu odgovorila, je vprašal, zakaj sem rdeča in če me je sram. V istem trenutku sem odgovorila, da me ni, a to ni bilo res. Rekla sem mu, da moram premisliti.

Naslednji dan sem mu odgovorila in postala sva par. Zelo mi je lepo. Tudi zame se je našel fant. Tako je, če je ljubezen v zraku.

Viktorija Stefanov, 8.b

Ostrovihar pripoveduje

Turjačan je nekega dne imel gostijo, kjer je gostil Rozamundine snubače. Med njimi sem bil tudi jaz. Seveda se nisem mogel odreči tej priložnosti. Rozamunda je bila zelo lepa ženska. Prav vsem je bila všeč.

Sredi gostije se nam je približal pevec. Rozamundina teta ga je takoj povprašala, kakšna se mu zdi Rozamunda. Slišati je želela le pohvale. Bila je namreč prepričana, da bo rekel, da je najlepše dekle na tem svetu. Teta se je hitro razjezila, ko je pevec povedal, da na svetu obstaja lepša od Rozamunde, Lejla. Bila naj bi v Bosni. Nevesta pa me je takoj začela nadirati. Začela je poniževati

Bosnijake in meni se je to zdelo zelo grdo ... Sploh pa, da bi nevesta kaj takega rekla ...

Kmalu zatem so mi naročili, da moram zbrati vse tovariše in oditi v Bosno. Rešiti naše ujetnike, ugrabiti Lejlo ... Zbral sem vse hlapce, kar sem jih našel.

Tam pa sem res zagledal žensko, ki se mi je zdela še lepša kot Rozamunda. Kar nisem mogel verjeti svojim očem. »Ali sanjam?« sem se spraševal. Lejla je bila

črnooka in bledolična ženska. Odpeljal sem jo s seboj v svoj grad, ne na grad Turjaški.

Kmalu zatem je opustila svojo vero, da sva se lahko poročila. Še danes živim z Lejlo, ki je res najlepša in najboljša žena. Slišal pa sem to, da je Rozamunda kmalu zatem postala nuna. Prav ji je, bila je kaznovana za svojo ošabnost in pohlepnost.

Laura Rijavec, 8. A

UGANI, KDO JE ...

Hodi na našo šolo in sicer v deveti razred. Ima precej ostre poteze obraza. Njegove oči so precej majhne in čokoladno rjave. Je okoli 180 cm visok in zelo vitke postave. Ponavadi nosi kavbojke ter majico z logoti, kot so Armani, Hugo Boss ali podobno. Za učenje mu ni mar, ampak mu še kar uspeva. Zmeraj je za hece.

Hodi v 9. razred naše šole. Je ženskega spola. Visoka je 173 cm, tehta pa približno 60 kg. Ima srednje dolge svetlo rjave lase in lepe modre oči. Njen nasmeh je zelo nalezljiv. Oblači se v

pajkice ali kavbojke in kratko majico ali pulover. V šoli ji gre kar dobro, le matematike res ne mara. Je zelo prijazna in duhovita. Vedno je pripravljena pomagati. Z njo se vedno lahko smejiš tudi po več ur. Zelo hitro se razjezi.

Je moškega spola in hodi v 8. razred. Visok je približno 170 cm in je malo bolj suh, tehta približno 40 kg. Ima velike oči. Oblači se kar moderno, ponavadi nosi pulover in trenirko Nike. V njegovo družbo je dobrodošel vsak. Rad igra video igre, še posebej Fifo. Njegova najljubša

hrana je fižol. Trenira nogomet. To leto ima kar dobre ocene.

Hodi v 8. razred naše šole. Je manjše postave in tehta približno 53 kg. Ima srednje temne lase in svetle konice. Ima svetlo rjave oči, ko pa se jezi, ji potemniijo. Ponavadi je oblečena v pajkice, ko pa kaj pišemo, ima oblečene strgane kavbojke. Zgoraj ima kratko majico, okoli pasu pa vedno zavezano jopico. V šoli bi ji šlo dobro, če bi imela kakšen predmet rada. Skoraj nikoli nima domače naloge, zato jo prepisuje med odmorom. Zelo rada se smeji in norčuje. Z njo se ne moreš nehati smejati. Zelo rad hodi ven. Na igrišču vedno igra odbojko ali košarko. Rada ima pico in čokolado. Ima dva mlajša brata in papagaja. Živi na Koroški Beli.

Obiskuje deveti razred. Ima blond lase do ramen, modrozeleno oči in vitko postavu. Visoka je okoli 165 cm. Običajno nosi pajkice in pullover. Je dobra prijateljica, saj zna pomagati, je prijazna in kar je najpomembnejše - lahko se zaneseš nanjo. Ima brata, ki je starejši od nje. Veliko se prepirata. Ima tudi zelo lepega

belega psa. V prostem času se ukvarja s fitnesom in hodi k tabornikom. Kot najstnica ima veliko problemov.

Moja sošolka ima 12 let in vedno je rada lepo oblečena. Ima rjave lase

ter rjave oči. Je manjše postave in je večinoma nasmejana in prijazna. Rada je pico. V šoli ji nekaj težav dela angleščina. Živi v bloku in ima starejšega brata.

Je moškega spola in višje postave. Na naši šoli uči že dve leti. Ponavadni nosi športna in udobna oblačila. Njegovi lasje so valoviti in bolj sivkasti. Je zelo uspešen v športu in rad glasno govori.

Uči na naši šoli in je moškega spola. Visok je okoli 180 cm, težak pa okoli 80 kg. Ima zelo kratke sive lase in oči. Večinoma nosi kavbojke s puloverjem ali polo kratko majico. Ure pri svojem predmetu zna popestriti. Delamo veliko poskusov, ki nam jih pripravi, zato da bi lažje razumeli snov. Velikokrat nam pove tudi zanimive zgodbe iz svojega življenja. Je duhovit, prijazen in dober učitelj. Njegove ure skoraj nikoli niso dolgočasne.

Je učiteljica na naši šoli in ima približno 40 let. Njeni lasje so črnovijolične barve, pogosto nosi očala. Rada se obleče v črne hlače in pullover.

Uči dva predmeta in je razredničarka enega od 8. razredov. Je stroga, kar se tiče učenja in dela med uro, hitro se razjezi. Za pozitivno oceno moraš pokazati kar veliko znanja. Rada se heca. Ima družino in živi na Jesenicah.

Zaposlena je na naši šoli. Je manjše in bolj močne postave in ima kratke

bele lase. Če opazi, da kdo vrže jabolko na tla, ga vedno pobere. Ko učenci pospravljamo pri malici, je vedno stroga. Zelo rada klepeta, pleše in se zabava. Živi na Jesenicah.

Je učiteljica Osnovne šola Koroška Bela. Ima zelenorjave oči in svetlo rjave lase z oranžnimi predtoni. Ima vitko postavo, ponavadi nosi kavbojke ali pa krilo. Visoka je okoli 160 cm. Je lepa, prijazna, delovna. Če kdo reče kakšno traparijo, se mu smeji

ali pa se malce razburi. Je zelo dobra učiteljica, saj od ure odneseš veliko. Pripravljena je pomagati, a takšni kot smo mi do nje, takšna bo ona do nas - DOBRO SE Z DOBRIM VRAČA. Zna biti duhovita. Če kdo ne naredi domače naloge, mu postavlja veliko vprašanj, zakaj je ni naredil in se smeji njegovim izgovorom.

ANGLEŠKI KOTIČEK ...

Free climbing

Short introduction

I am going to introduce you sport that I really like, that is free climbing.

You can climb on a natural rock or artificial one.

Free climbing is the activity where you use hands and feet or any other part of the body to climb to the top of the course.

It can be done just for fun and recreation or professionally.

Equipment

Let us see the equipment that you need when you free climb.

You need: rope, climbing harness, climbing shoes, chalk bag with chalk, carabiners and when you climb in natural rock the helmet.

We use dynamic ropes. They are designed to absorb the energy of a falling climber. That means, that when a climber falls, the rope stretches and reduces the maximum force of the falling climber.

The climbing helmet is used in natural rock. It is very important for the safety of our head. It protects us from falling stones and hits into the rock.

Carabiners are metal loops with opening. They are made of steel or aluminium. Those made of aluminium are much lighter.

Harness is a system used for connecting the rope to the climber.

Chalk bag with chalk is a bag, attached to the back of a harness. Climbers need chalk for better grip to a climbing hold.

Climbing shoes are specifically designed shoes. The shoes are covered with vulcanized smooth rubber layer to increase the grip of the foot on climbing wall or rock. They are also very small and tight.

Quickdraw (often just draws) is used to connect ropes to bolt anchors in the wall. They consist of two non-locking carabiners connected together by a short strong strip.

These were the most important parts of equipment for free climbing. If you climb in nature, in mountains or ice, you need also some other equipment.

Holds on the wall

Hand holds

On the wall there are hand holds that help you climb to the top of the course.

You put your hand on or in them. They are different shape and size:

Open hand - open hold - you just hold it with your fingers (hand)

Crimp - closed hold - you hold it, but in this case strongly with fingertips, especially with your thumb and index finger.

Pinch - hold that is squeezed between the thumb and fingers.

Foot holds are the ones on which you put foot on or in it.

Styles of free climbing:

Indoor or outdoor:

- on typical climbing wall with use of equipment that we were talking about,
- on boulders - climbing on short, low course without the use of the safety rope and harness, for safety are used gym mattresses,

Outdoor:

- natural wall,
- deep-water solo is a form of solo rock climbing on sea cliffs above the sea, also without rope and harness, if you fall, you fall into the water.

At the end:

I think climbing is a beautiful sport, of course if you are not afraid of the height.

It is very popular also in Slovenia. We have some great climbers that are known all over the world: Janja Garnbret, Domen Škofic, Mia Krampl, Lučka Rakovec,...

Competitions in free climbing can be very interesting because sometimes there is a lot of loud music and little shows in between races.

Ivana Kecman Kordež, 8. b

Floods

A flood is an overflow of water. It happens when it rains too much, when the snow is melting and that is why the rivers rise up. Floods in Slovenija usually happen in spring and autumn, mostly when there is a lot of rain.

Floods are natural disasters. They happen near rivers, seas and oceans.

We know different types of floods:

- River floods,
- Sea (Coastal) floods,
- Urban flooding (towns).

Causes of flooding are mostly

- melting of snow,
- Too much rain,
- Watercourses that are not clean, and have branches in it.

Floods often damage:

- houses and other buildings,
- bridges,
- roads ...

They can also cause casualties and people are left homeless.

We protect ourselves and our items so that we:

- go on higher hill,
- put flood bags in front of the house,
- clean watercourses.

Flood in Železniki

Železniki is a small town in the north-west Slovenia in Europe. Železniki has a population of about 6,800 people. The sights of Železniki are the museums, the church of Saint Anton and Saint Francisek and the house where Anton Dermota was born. He was an opera singer. In the past Železniki was iron work city.

The flood in Železniki happened on 18th September, 2007, at 2 pm. The river Selska Sora flooded. It was the biggest flood in Slovenia. The water rose up to 5.5 meters.

The flood made a lot of damage and killed six people. The flood destroyed a lot of houses, bridges and many other buildings. Many people were homeless.

They still haven't deepen the river-bed so the river can flood again.

Matevž Križaj, 8. c

Wildfires

A wildfire fire is an uncontrolled fire in a forest area. Fire differs from ordinary fire by its larger size, its ability to quickly change direction of burning and its ability to skip surfaces such as roads, meadows, rivers, and even fire lines.

The biggest natural causes of fires are lightning, fire eruptions and intentional arson.

Wildfires can occur anywhere, but are common in the United States of America and in Canada, but they are also in the other parts of the world.

Australia wildfires

The fires are burning Australia right now and causing a lot of damage.

There have been fires in every Australian state, but New South Wales has been hardest hit. Some of Australia's largest cities have also been affected, including Melbourne and Sydney, where fires have damaged homes and other buildings.

In total, more than 7.3 million hectares have been burned across Australia's six states - an area larger than the countries of Belgium and Denmark combined.

The worst-affected state is New South Wales, with more than 4.9 million hectares burned. A total of 28 people across Australia have died this fire season, including several firefighters.

About half a billion animals have been affected by the fires across New South Wales, with millions likely dead. Number of total animals affected could be as high as one billion nationwide. In total, the area burned is almost the size of England, which is 13 million hectares.

Australia lies in the eastern and southern hemispheres. In the west it is surrounded by the Indian Ocean, in the east by the Pacific Ocean. It is the largest country in the Oceania and the world's sixth-largest country by total area. It has population of 26 million people.

Australia's capital is Canberra, and its largest city is Sydney. Australia is the oldest and driest continent.

Australia is world famous for its natural wonders (Ayers rock), beaches and many other things (Sydney Opera House).

Miha Mlinarič, 8.a

The USA and Slovenia history quiz by Jaka Matija Fon
GOOD LUCK! ☺

1. Who was the 1st Slovenian President?

- a) Milan Kučan
- b) Zmago Jelinčič
- c) Alenka Bratušek
- d) Janez Janša

2. When did Slovenia declare independence?

- a) In 1997
- b) In 1991
- c) In 1934
- d) In 1990

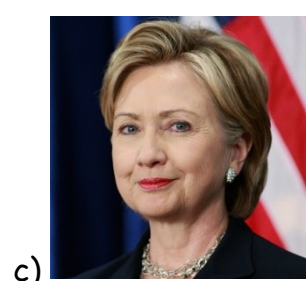
3. When and where was France Prešeren born?

- a) He was born in Maribor, in 1798 .
- b) He was born in Ribnica, in 1800.
- c) He was born in Kranj, in 1803.
- d) He was born in Vrba, in 1800.

4. Slovenia used its national currency tolar until...

- a) 2007
- b) 2004
- c) 2011
- d) 2009

5. Who is the former USA President?

6. Which famous building is situated in Washington D.C?

- a) the Chrysler building
- b) Willis tower
- c) the Empire State building
- d) The White House (the ''home'' of the US President)

7. What happened on 11th September, 2001?

- a) There were several terrorist attacks, managed by Al Kaida with nearly 3,000 victims.
- b) It was the day, when the most babies were born around the globe (it is a record).

- c) It was the day, when Mr. Barack Obama became the U.S president (for his 1st time).
d) Nothing special happened on that day, it was an ordinary day.

8. When and who has published the first two Slovenian books?

- a) Tito, in 1934
b) Ivana Kobilica, in 1887
c) Primož Trubar, in 1550
d) Kajetan Kovič, in 1971

9. Who discovered America?

- a) George Washington
b) Christopher Columbus
c) Wolfgang Amadeus Mozart
d) None of the above

10. Who was the 1st American President?

- a) George Bush
b) George Washington
c) Arnold Schwarzenegger
d) Bill Clinton

Key: 1a, 2b, 3d, 4a, 5a, 6d, 7a, 8c, 9b, 10b
--

SCHOOL RULES BY CLASS 7A

- ▶ You must listen to your teacher.
- ▶ You mustn't fight.
- ▶ You must obey your teachers.
- ▶ You mustn't spit on the floor.
- ▶ You mustn't talk during the lesson.
- ▶ You must be quiet.
- ▶ You mustn't pick your nose.
- ▶ You mustn't do your homework during the lessons.
- ▶ You must do your homework.
- ▶ You must respect your teachers.
- ▶ You mustn't chew a chewing gum in class.
- ▶ You mustn't be too loud.
- ▶ You mustn't whistle in class.
- ▶ You mustn't bother your classmates.
- ▶ You mustn't talk without raising your hand.
- ▶ You mustn't use your mobile phone.
- ▶ You mustn't be horrid.

- ▶ You must wash your hands before a snack.
- ▶ You mustn't be late.
- ▶ You mustn't eat in class.
- ▶ You mustn't cheat on the test.
- ▶ You mustn't write on your desk.
- ▶ You mustn't use rude words.
- ▶ You must be polite.
- ▶ You must say 'Hello' before the lesson starts.
- ▶ You mustn't break anything.
- ▶ You mustn't sit on the desk.
- ▶ You mustn't scream.
- ▶ You must study hard.

Life in 2050

In 2050 life on Earth will probably be nonexistent, because of all the climate change happening in 2019. Maybe the population is going to move to Mars or somewhere with appropriate climate.

The people will probably travel to space more frequently than they are now, because of all the advanced technology right now. Many articles say that the appropriate technology is being developed as we speak. The spaceships will either be large or small, depending on how each of them benefit the people in charge. Flying anywhere out of the Earth's atmosphere will be something done on a regular, daily basis. People will see it as a normal thing to do.

When I hear the word FUTURISTIC INVENTION, I immediately think of something that will enable anyone to teleport anywhere with just a simple click, something like a teleportation remote. You'll type in the desired location then bam, right on the skis or on a beach, laying on a towel. The special invention will also save every memory you made on those travels. You could press a button and scroll through your memories. They would be presented in a third person point of view.

In conclusion, the life will be different and so strange, in a bad way. New technology is going to take on the world and ruin what we today know as humanity.

Nina Alibašić, 9.a

JOKES

The Perfect Son.

A: I have the perfect son.

B: Does he smoke?

A: No, he doesn't.

B: Does he drink whiskey?

A: No, he doesn't.

B: Does he ever come home late?

A: No, he doesn't.

B: I guess you really do have the perfect son. How old is he?

A: He will be six months old next Wednesday.

A little boy says, 'Dad I've heard that in some parts of Africa a man doesn't know his wife until he marries her.'

'Son,' says the dad. 'That happens everywhere.'

A teenage girl had been talking on the phone for about half an hour, and then she hung up.

"Wow!," said her father, "That was short. You usually talk for two hours. What happened?"

"Wrong number," replied the girl.

Little Johnny: Teacher, can I go to the bathroom?

Teacher: Little Johnny, *MAY* I go to the bathroom?

Little Johnny: But I asked first!

Three mice are being chased by a cat. The mice were cornered when one of the mice turned around and barked, "Ruff! Ruff! Ruff!" The surprised cat ran away scared. Later when the mice told their mother what happened, she smiled and said, "You see, it pays to be bilingual!"

Teacher: Did your father help you with your homework?

Student: No, he did it all by himself.